

Wybieramy patrona Szkoły Podstawowej w Trześni

Działając zgodnie ze Statutem Szkoły Podstawowej w Trześni oraz § 1 ust. 4 ramowego statutu szkoły podstawowej, stanowiącego załącznik Nr 2 do Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 roku w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz.U. z 2001 r. Nr 61, poz. 624 z późn. zmianami), nauczyciele, uczniowie, pracownicy szkoły oraz rodzice podjęli inicjatywę w celu nadania imienia Szkole Podstawowej w Trześni.

Począwszy od listopada 2013 roku rozpoczęto wdrażanie procedury wyłonienia kandydatów na patrona Szkoły. Po opracowaniu procedury wyboru patrona oraz dyskusji w środowisku pracowników szkoły i uczniów w grudniu 2013 roku wyłoniono dwóch kandydatów.

Kandydatem uczniów został patron **młodzieży św. Jan Bosko** a kandydatem **nauczycieli i pracowników szkoły gen. Władysław Sikorski**. W styczniu swego kandydata na patrona przedstawili rodzice. Kandydatem **rodziców jest nawiązujące do tradycji walki z okupantem podczas ostatniej wojny miano „Polska Walcząca”**.

Prezentacja wszystkich kandydatów na patrona naszej Szkoły ma miejsce na gazetce szkolnej. Aby jeszcze raz przypomnieć sylwetki kandydatów przedstawiamy ich krótką prezentację.

Św. Jan Bosko

Włoski ksiądz, który nawet wśród świętych uznawany jest za postać niezwykłą. Ksiądz Jan Bosko zasłynął jako genialny wychowawca, „Ojciec i nauczyciel” młodzieży, oraz publicysta i założyciel zgromadzeń zakonnych. Stworzył styl wychowania nazywany przewencyjnym lub wyprzedzającym. Jan Bosko urodził się w biednej chłopskiej rodzinie niedaleko Turynu. Z domu rodzinnego wyniósł pobożność i chęć do nauki. Jednak aby się kształcić musiał ciężko pracować. Dzięki pracowitości, zdolnościom i pomocy życzliwych ludzi ukończył szkołę a następnie w 1835 roku wstąpił do seminarium. Po ukończeniu seminarium ks. Bosko zetknął się z losem młodzieży, która bez wykształcenia i pracy włóczyła się po ulicach miasta. Ks. J. Bosko postanowił stworzyć warunki w których chłopcy mogliby się uczyć i pracować aby przygotować się do godnego życia. W Turynie w dzielnicy Valdacco założył

oratorium w którym chłopcy mogli się uczyć czytać i pisać, mogli zjeść i bawić się gdzie mogli czuć się jak w domu. Z czasem szkoła ks. Bosko zaczęła uczyć zawodu stolarstwa, krawiectwa, szewstwa, drukarstwa. Wielki kapłan i społecznik miał świadomość że młodzież potrzebuje wsparcia nie tylko w dziedzinie materialnej, uczył więc modlitwy wpajał, zasady postępowania oparte na Ewangelii. Ukazywał że powołaniem człowieka jest służba Bogu i bliźniemu w społeczeństwie i Kościele. Ks. Jan Bosko miał świadomość że sam niewiele może, chętnych do współpracy z młodzieżą znalazł wśród swoich wychowanków. W 1859 roku założył Towarzystwo Św. Franciszka Salezego i zgromadzenie zakonne nazywane Salezjanami Księdza Bosko. Ostatnie polecenie przed śmiercią ks. Bosko dla salezjanów brzmiało: „... Waszej trosce polecam wszystkie dzieła jakie Bóg zechciał mi powierzyć, jednakże w sposób szczególny polecam wam troskę o młodzież biedą i opuszczoną, która zawsze stanowiła część mego serca na ziemi.” W 1929 roku został przez papieża Piusa XI beatyfikowany a pięć lat później ogłoszony świętym. Jest również jednym z patronów młodzieży.

General Władysław Sikorski

Urodzony 20 maja 1881 roku w Tuszowie Narodowym koło Mielca. W czasie pierwszej wojny światowej i służby w Legionach współpracownik Józefa Piłsudskiego, choć obaj bardzo się różnili. Po zakończeniu wojny był jednym z organizatorów obrony Lwowa przed Ukraińcami w 1918 roku. Mianowany w 1920 roku generałem był jednym z pierwszych generałów odrodzonej Rzeczypospolitej. Podczas wojny polsko-bolszewickiej dowodził 5 armią przyczyniając się w dużym stopniu do zwycięstwa w bitwie warszawskiej nad bolszewikami. Po zakończeniu wojny pełnił ważne stanowisko szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego. Już wtedy dał się poznać jako przewidujący taktik wojskowy, opracowując między innymi obszernie studium dotyczące roli lotnictwa w przyszłej wojnie. Po zamachu majowym Józefa Piłsudskiego odsunięty od ważnych stanowisk wojskowych i politycznych.

W 1939 roku po upadku Polski przy poparciu Francji został premierem rządu, ministrem spraw wojskowych i wodzem naczelnym. Dzięki jego staraniom utworzono Armię Polską we Francji. Po ataku Niemiec na ZSRR w 1941 roku sprawą palącą stało się nawiązanie stosunków ze Związkiem Radzieckim, zerwanych po agresji ZSRR na Polskę w 1939 roku. Pomimo licznych głosów sprzeciwiających się takim rokowaniom, mając na względzie los prawie 1,5 mln Polaków zesłanych w głąb ZSRR, gen. Sikorski podjął rokowania które doprowadziły do podpisania układu Sikorski –Majski w 1941 roku. Na mocy postanowień tego układu z łagrów zaczęto zwalniać Polaków oraz rozpoczęto tworzenie Armii Polskiej. W 1943 roku polskim środowiskiem emigracyjnym wstrząsnęła wiadomość o odkryciu masowych grobów polskich oficerów w Katyniu. Niestety w miesiąc później generał Władysław Sikorski zginął tragicznie w katastrofie lotniczej w Gibraltarze w niewyjaśnionych do dziś okolicznościach. Po odzyskaniu pełnej niepodległości po 1989 roku jego ciało zostało sprowadzone z Anglii i spoczywa na Wawelu.

„Polska Walcząca”

Określenie „Polska Walcząca” symbolizuje walkę Polaków z okupantem niemieckim i radzieckim w okresie drugiej wojny światowej. Symbolem tej walki była malowana na murach polskich miast kotwica, której człon w kształcie litery P symbolizuje Polskę, a ramiona literę W – walkę. Kotwica przypominała Polakom że Polska walczy i była symbolem niepodległości. Twórcami przedstawięń znaku „kotwicy walczącej” byli harcerze z organizacji „WAWER” czyli tzw. „małego sabotażu”. Harcerze z organizacji WAWER poprzez malowanie na murach znaków Polski Walczącej przypominali mieszkańcom nie tylko o prowadzonej walce ale informowali również okupantów o karze jaka ich spotka z a zbrodnie które popełnili na narodzie polskim.

„Polska walcząca” to nie tylko działania propagandowe, to również walka zbrojna oddziałów Armii Krajowej, Batalionów Chłopskich i innych organizacji zbrojnych prowadzących walkę z okupantem na całym obszarze okupowanej Polski od 1940 do 1944 roku. Ostatnim akordem walk z okupantem na ziemiach polskich była „Akcja Burza” w 1944 roku i wybuch powstania warszawskiego. Lata 1939-1945 na stanowią ewenement w skali Europy. Na okupowanym przez wroga terytorium Polski funkcjonowało całe państwo podziemne mające swoje władze, szkolnictwo, sądy, armię, wywiad, administrację, wydające prasę, utrzymujące kontakt z koalicją antyhitlerowską i prowadzące naród do odzyskania niepodległości.

Opracował:
K. Surowiec